

Rummet fullt med svalor

Runar Salminen
Rummet fullt med svalor

DIKTER

Holger Schildts förlag

© Runar Salminen 1974

ISBN 951-50-0077-7

Centraltryckeriet, Helsingfors 1974

Vinterförråd

Motvilligt jag lämnar ifrån mig tanken
att svalorna övervintrar nedfrusna i träskets dy
eller på sjöbotten i blåleran.
Den tanken tilltalar mig på något vis
att då dagen är inne
svarta jäsande dyn
föder glittrande tindrande svalessmycke
kvittrande sommarsvalor
som dansar småglädjering
moc bolmande sommarstad
bor takskägg i gråa byn
oss till glädje.

Legend

Det berättade mamma
att då jag föddes
dimpat novemberklapp i arbetarhus
jordmor klippt och knutit
smällt stjärt för Hvsviljaskrik
da allt var över
och mor knäppt bon klappat och klart
kom vännen Katarina
stukande över gråstugeberg
för att se barnet
lutade sig över vagga
där klapp nummer tolv grejad
så fin lag och snusa.
Va ska han heta?
Nej kors i Jesu namn
ha ni kristna han te heta Ronnari?
Runnare det är tockna det
som lurar pengarna av sjömän i hamn
som plundrar min Kalerik och Arvid.
Sen blåste hon kaffefat sög sockerbit
och sade: Annars är de en likadan trobbnäsa som dom andra.

Det är ju klart att da jag helt appråpå
hamnat med i karusellen
måste jag åka med
på hisnande färd.
Vara som andra,
hålla i mig så fingrarna vitnar
för att inte flyga ut i rymden, tomma intet.
Åka med,
hålla i mig som alla andra
så fingrarna vitnar
så klart.

Att vara människa
det är att leva på
jorden
på morgonen
då man vaknar
och att inte kunna
gå därifrån
på kvällen

Jag ser på
mitt begagnade liv.
Klackspåren i skapelseleran
visar att det
gått snett.
Nötta tåhättan visar
försök till avspark från bräda också,
till hopp som ej bar långt,
eller hopp från bro
till ovissa djupen,
till bråddjup
som aldrig kan nås.

Nu ser jag
tydliga spår i skapelseleran
av mina fingrar som klöst,
fåfängt försökt forma en mening
i och av det som bara är.

Nu anar jag
hur det är
att allt är otydbara
hieroglyfer
och nyckeln säkert gömd
kan ej nås
av
okynnesbarn.

Om högt eller lågt
är en bedömnings sak
av oss
som ingenting vet,
som kladdar
leker i leran
lämnar spår.

En dag försökte
jag snickra till
ett vackert
sommarord,
få det att ligga
blänk.

Det lyckades ej då
men när jag sovit
så många nätter
mörka så,
kom det till som skänk.

Jag kan utan risk dra ut
skrivbordslådan.
Konvoluten ligger kvar.
Häver sig dock nästan omärkligt,
infrusna som vintergrodor.
Ett pulsslag nu och då,
och en hävning, talar dock om
att sommarsvaledröm lever.
Se, nu hänger flädermössen
skrivande tankar, läderlappsomgjordade,
innanför kanten.
Öppnar du nu, så är rummet fullt med
svalor.
Groda flyger nu svala.

Det är bedrövligt att se hur
sockenpoeten, den självutnämnda, tar sig fram,
lemmalytt så det skär i hjärtat.
Poesin på kryckor är en bedrövlig sak.
Vi brödralåg i blomsterlunden,
kry ekade oss fram till vackra ordens
slaktarplats,
såg högt däruppe poesins svala flyga
så vackert, ouppnåeligt högt.

Vi låg där förstummade vid våra
kryckor i offerlunden.
Så bär sig poesin åt
då den är bunden.

Ingen hör ju, om ingen ropar.
Sångsvanens rop hörs vida,
manande vackert.
Till oss alla.

Märkvärdigt ändå vad vi,
karghetens busar, längtar efter dig

Om jag dör
och är slav
är det mitt eget fel

Varje fartyg har sin haj,
så ock varje mänska.

Har man rent samvete har man inte levat.

Nu hör jag igenom öronvaxet
hur den totala stillheten
tystnadsvrålar
Och jättefuran utan orsak
brakar omkull,
dimper då, rister ryser;
viskar duns.

Tänka på
hur farligt det är att drömma sig kall.
Du får köldfrossa
så tornet skakar som ett löv.
Du tar själviskhetens långsupar sen.
Försöker heja upp dig,
bottenkupan upp så du kan se ditt bakvända liv.

Asplövsrysande kånkar du med ditt liv,
har det med dig i konten.
Naturupplevelsernas långsupar
är fina drickat.
Och vilken baksmälla
sen.

Från skyskrapornas tinnar och torn
bönutroparen befallande ropar ut
sina trossatser
till alla väderstreck. Huvudstaden är stor,
staden är stor
är bostadssanningen.

Nu måste vi, all provinsiell klokskap
falla i kedjan
i mjölsäcksring
med rynkade tillknutna snyten
bugar vi för vårt Mecka,
vördsamt.

Nog måste vi tänka oss
att den högste
ser stöddig ut.
Har breda axlar, behöver inte
ha hängslen i kors
för att hålla fundamentet uppe
Hängslen står pall
även när han randar våra barnstjärtar
med remmen.

Om vi skulle återgå, så som att
ställa upp
sotsvedda belåtet, offra litet
smått varje dag . . .
. . . lägga en näve vete på berget
framför våra svedda drömmars påminnelse.

En husgud måste vi ha. En ortodox en.
En mastig, att dricka vårt blod.
En näve vete också, gudagott,
framför på berget.
Kanske han
blir vegetarian en dag
Fågelsnäll också.

Vi skall fylkingflyga
högt.
Turvis höja trumpeten
med snö i vingen.
Kompisflyga.
Höja trumpeten
turvis.

Klarhetens dag
då vi
fylkingflyger.

Klarhetens dag
då sångsvanarna
kämpar
i blåisen,
trumpetar sitt budskap.
Hörs vida.

Polisen hackar blåis.
Svär mycket.
Arkebuserar de
obotliga,
släpper de övriga.

Skotten hörs vida,
klarhetens dag.

Klarhetens dag,
vi står på byns största åker,
vänder jordiga betor i våra
händer.
Flinar och höjer mellanölsburkar
till skördeskål.

Vi är stenåldersfolk
som vänder på stenyxorna,
synar dem.
Höjer sen uroxbornet
för slaktsupen.
Mjöddräglände står vi,
i ring.
Höjer hornet.

Akta ej på fåglarna så du glömmer människan

Inte kan jag bli ett med fåglarna
fast dom symbolär
så vackert.

Inte får jag titta för närgånget heller,
inte passar det sig att störa moderskärleken.
Ej heller att se fåglarna under stjärten.
Närsynt som jag är.

Men ändå,
jag tycker så mycket om fåglarna,
dom har hjälpt mig att härda ut.
Men inte kan man vara ett med dem, göra som
de. Brösta upp sig på revirgränsens råstenar
och sjunga tusen gånger varje dag: Dehär är mitt,
kom inte hit, kom inte hit.
Stryk får du, stryk får du!

Inte kan man bära sig åt som gökungen
och dess fosterföräldrar heller.
Hjälpas åt att ta livet av de egna barnen
för att få fan att bli flygg!
Men ändå, symbolanvända gökungen kan man
för fan måste finnas som kontrast till Gud,
annars funkar det inte.
Nu, efter moget beslut, tar jag
gökungen, släpper ner honom i din högmodspåse
bland alla dina fördomar,
dräm den i din hemknut sen, så tarmarna rinner.

Ha samvetskval sen, när du ser
hur vippstjärtsärlorna bittert sörjer
sin älskade fan, som måste finnas, skapelsedanad
som den fulingen är.

Alltså: jag tycker så mycket om fan och fåglarn
i skapelsens stora filosofiska verk, naturinbundet
med svala på pärmen.

En glittrande grymt tidig daggsommarmorgon

Jag tittade ut från mitt huk vid vaxdukat bord. Det hade daggat ovanligt mycket, och törntaggs pysslade spis, gav kaffe pannan det smek som gubben egentligen sku haft. Ett avvikande småbrukarmönster gluttade fönster. Livet var tomt, han såg just ingenting. Men då, som det plär, kommer drömmaregåvan och nu över åkern var älvaring. Glömt var nu ömsesidigt smek som gumma och gubbe sku haft. Hans ögon nu stod på skaft. Törntaggs skramlade litet extra i spiselring, idogen liten bondmora rund ante att nu är det på tok igen, ett öde att vara gift med drömmarekarl. Men drömmarekarl var för dagens bondevett redan förlorad.

Älvorna vinkade så glatt, en särskilt vän och fin viskade i hans öra: vi vet att nu sjukdomar och livshårdhetens stenbummelsäck blivit dig för tung att bära. Kom, vi skall hjälpa dig. Kom, klä dig naken, vi skall rulla dig varligt i morgondagg. Du har ju så finer klöver, humlorna står för musik. Avvikande småbrukarmönster lämnade vaxat bord och fönster. Lydde änglaröst. Klädde av sig spritt naken. Och grundligt på bönders vis tumlade han i daggig klöver, gned flank. Höjde frustgnägg, lyckades komma över till andra sidan bortom vett och bondebruk.

Törntaggs skrek nu som stucken gris: Vad har du för dig, kom in ditt tok! Va ska dom säga i byn!

Hon knäppte sen händer och åkallade den högste i skyn, grät så bittert, vilket öde att vara gift med ett drömmaretok, och sen, vilket straff att jag måst tycka om honom ändå. Kom nu in och ta på mig och dig. Du kära, vi måste litet tänka på vad de tror och tänker, ska säga i byn.

Vi har tre katter
min hustru och jag.
Min käraste har dem alla i säng
därför hon sover dubbelvikt
för att katterna skall ha det riktigt bra.
I min säng bredvid sätter
de ej sin fot eller tass.
Gammal skröna säger
att den som katten ej vill sova med och hos
han är dömd att dö snart
men så har det fortgått i så många mångandes år
ännu mitt hjärta bankar bumpar och slår
men kanske menas det så att det är den andliga
döden, att jag redan är död?

Ur en avvikares drömbok

Jag har åter varit ute på vådlig
verklighetsflykt.

Flugit glesbygdsjumbo
som vanligt.

Jag är redan inne i hisnande
landningsvarv.

Drömtermik varar ej
länge.

Stilla glidflykt tillbaka
kan vara vacker också.

Fantasiens fotbjuder
blommande dalen.

Denna gång är det inte så.

Det är bruten markkontakt

Fantasiens vackra resa är slut.

Kryckorna redo.

Jag känner mig lat i dag,
svårmodslat.

Kunde ju försöka gråta
skvalgråta.

Kanske någon kom springande
för att trösta.

Men jag
orkar ej lyfta slussarna.
Genomtrött som jag är.

Bäst vore att slippa plågan,
kasta skeden för gott, springa
om knuten
hälviftande.

Men jag ids inte,
orkar ej dö heller, genomtrötta dagen.

Svårt är att vara särling,
men har dock sina höga stunder.
Då man upplever klarhetens
dag.

Jag glömmer ej mörka kvällen
novembersvart,
då sångsvanen landade på blinda mannens
gård, blyförgiftad orkade den ej flyga.
Mänskodåd tvang den lämna kamraters
höga fylking,
rop ekade, trumpetade farväl
då de drog i fylking bort.

Svårt är att vara särling,
men har dock sina höga stunder.
Jag glömmer ej mörka novemberkvällen,
vackra dödens kväll.

(Ur en avvikares drömbok)

En dag besteg jag Ålands högberg
Då slog mig att här har det fordom
vimlat av salar, här är säloljeberget.
Här har gammelståtar tjurbölat
lunnor sjungit klart mot sky
småsälar bräkt spätt
och här har min urmoder
vältrat sig i
fött sitt barn
bitit av navelsträngen
slickat barnet rent
och i väntan på moderkakan
hört sälsången.
Hennes lille ropar redan spätt
urfadern grymtar, väntar
med jakten tills hans hona
ätit sin moderkaka.
Då vet han att allt är väl.

Klarseende, plötsligt och med fasa
ser du, hör du
att det är en väldig saknadskör
från uppfrusna säljorden.
Och med fasa ser du storståten.
Han klampar och hasar nu gångaresäl
i månskenet
genom mardrömsovande by.
Svarta storståten klampar i natten
till gravgårdens skruvis.
Dyker ner i mörka
vaken och är borta.

Vi stod där bönsyrselika,
griparmarna ödmjukt tryckta mot bankande bröst,
väntande på vår tur att skynda fram och äta upp den
vi älskar.
Ett svälj blod har lovats oss också.

Kannibalkroniker som vi är
står vi tålmodigt och väntar i bönsyrseställning.
Mitt hjärta känns grävskopefullt, och av någon anledning
kommer tanken: jag borde ställa mig på en svagt
trafikerad
väg, se trötte vandraren komma.

Nu vankar det skicka sig, sträcka ut
griparmen, grävskopskratta vänligt, öppna på
vidgavel, så han ser
hur goda mina avsikter är.
Efterpå vänta, bönsyrsetålig,
på nästa svälj.

Morgonslakt

Yxklackens halvcirkel
mot morgonröd lisa.
Du kalv som knappt hunnit påbörja
hisnande dröm om ett egenvärde
nu skall du klubbas in i led.
Ateisten är troende nu
tror att han klubbat ned
för gott alla underdrömmar
religionen i hög hatt är på plats
kräcklan rör i blodet
strör med vita fingrar
mjölet brödets under
i gott samförstånd nu
skomakare bliv vid din läst
är gemensamma lösenordet.
En sista skälvning
sen är allt stilla.
En avvikare vilar nu gott.

Legend

Det har berättats
att det en gång
i forntid grå.
Det fanns en kvinna så fruktansvärt stor
och arg.
Och som det ofta plär
gubben var så liten, darrande rädd och förskrämd
att när hon låg med ändan bar
och befallde,
kom! nu vill jag ha kar,
det berättas att gubben så förskrämd
knäppte och bad
Gud som haver barnen
kär, se till mig
som liten är
Sen lydde han snällt,
kröp i säng anbefallt
och dök i ovissa
djupet
och för allan tid
försvann.
Blev borta.

Depparedan

Skogens taggar lågade upp,
tvang solens mögliga ost
stiga upp med arsolet före.
Skitiga molnen sothönsflög,
förmörkade mögliga solen.
Vindens barnagråt
hjälppte örnen att flaxa och sväva
på sina ladugårdsdörrar,
på hemfridsbrott och ruttna as begiven.
Lärkan mullrättakravlar, orkar ej upp ur skiten.
Taltrasten då, hörs dessvärre som en full herre
som stakat sig på middagstalet.
Och så kallade sångfåglar hörs som luskar
i alla buskar. Blidder, bladder, sladder.
Och koltrasten bårtjuvviktig
har sin svarta dag, som alla kan se.

Marsmorgon på vårisen

Solgångens gäddsaxsfärd
klirrande sparkstöttingsåk
frasande frostskare.
Ovanför i glasklara skyn långväga marskråkors
optimistiska hemkomstförväntningar
och gråbröstlängtan
räcker vårens budkavle från horisont till horisont.

Hemkråkan följer mig från ishål till
ishål.
Så har den gjort hela vinterns hårda
dagar.
Hårda bud.
Du har väntat på surströmmingsläckerhet
och bugat ditt sväljande tack.
Vi har varit ensamma vargkompisar,
vår åstundan att överleva
att härda ut
har förenat oss.

Idag får du färsk fin strömning
enkom köpt till avskedsfest.
Hör isen bågna och hör, hör
första lärkan är ovanför oss,
tindrande glad.
Kvittrar,
blandar vårgrogg med
budkavlekråka.

Vinterminne

Jag låg på knä på isen
och halade in, väntade mig
en gul vacker gädda.
Då kom i hålet något hemskt,
jag blev så fasansfullt rädd. Tänkte,
nu har han kommit för att hämta hädaren hem.
Vilken lättnad jag kände
då jag såg att det bara var en 25 kilos lake
som ringlade sig och svärtade sig på isen.

Jag satt på stöttingen
tills hjärtat lugnat ner sig litet.
Jag var ganska rädd.
Vilken oförtjänt glädje att få sitta
på stöttingen. Att ovanför mitt arma huvud
få höra och se marskråkans pratsamma färd,
ännu en vår.
Vilken oförtjänt glädje
att det ännu ej hänt, jag menar
en hädares hädanfärd.
Nog var jag skraj. Vilken oförtjänt lycka
att jag sitter oskadd på sparkstöttingssitsen,
ser marskråkans pratsamma färd

Koltrastens första
inåtvända tvekande vårmonolog
ur mörka låga buskar.
Och från åkern kvider vipan
sin vårängsbebådelse.
Våräng är ljuv även i dimma.
Dig, glasklara marsmorgon, minns jag mest
ändå
som marskråkans budkavlefärd,
och att se marskråkan skjutas minns jag.
Jägaren står på ett högt berg för att
nå honom: att döda en marskråka bådär
lyckosamt
jägarår.
Jag ser dödsstöten
och virvlande jordafärd.
Förvånande sent kommer gärningens
hörselbudskap.
De återstående kråkorna ordnar sina led, -
fyller luckan så de når varandra,
räcker vårens budkavle.

Bonderomantik

Jag har harvat tegen färdig, såningsmjuk.
Klappar sen Frej på varma halsen, lossar på selen
för att svalka heta bogen.
Sammetsnosen fjällar sen sockerbiten ur bondenäven.
Nyharvade tegen solbukar sig upp
mot skyn.

Jag går i myllan, prövar bruket.
Pratar litet med kvittrande sädesärlan,
en liten glädjestund.
Vi känner hur myllan andas,
häver sig under våra fötter.
Lärkornas silvertrådar bebådar, bejublar
umbrafesten.

Jag dricker mig otörstig sen i dikeskällan,
pratar lite med bekanta grodan som
önskas flugfångstlycka.
Ögonmåttvärderar sen för säningsstunden.
Frej sparkar vilt, påminner mig att nu
är stunden inne. Vill vara med och bada hovarna
i varma bruna myllan.

Gyllene säden far solmagen sen.
Kråkan bidar i rönnen redan.
Lärkorna välsignar.
Vår gärning.

Skötbåtsfärd

Motorputter.

Hålla stadigt kult och kurs. Se hur stampiggen kittlar
morgonbleka stjärnan.

Runda dyningsudden.

Och se stäven klyva månen mitt i tu.

Stampa svårt i gammal sjö.

Höra dova knytnävsdunk, sjöbergshälsning,
så båten skälver stegringsyr.

Stora fjärden bjuder sen dyningsbarmen,
morgonbrisen krusar låga vågen, fångar tobaksgållan.

Truten gäcker solgångsvaken,
nyss vanda hällen, nu högt och vackert kretsar,
försenad guding ropar,

ropar a och o mot branta berget,
förgävesrop till mödraflinta. Gudinglyft flyger ut
till havs för att sälropsbada.

Trötta mannen vrider roderet dikt för båthussvängen
båthusskuggan solsvedd lisar.

Kaffet smakar.

Sova tungt sen

som av Gud slagen, efter skötbåtsförd.

Bonden höjer jord
då han sår säden. Solbarmen bjuder
dukat bord. Högtidligt står träden,
kvittrande svala, nyss kommen, ser
gyllene säden lämna bondehand.
Det går ett beundrande sus genom träden,
vitsippan därunder tittar så blygt
på sin klänningsfäll,
ser dock mer än vi kan ana.
Sädesärlan trippar så nätt,
den lilla divan, se på henne nu, nu
trippas hon till bondeplog, speglar sig i vändskivan.
Det går ett beundrande sus genom träden.
Kråkan bidar i rönnen
allt detta är dikt och förbannad lögn,
naturen blott är.
Visserligen
Visserligen, ursäkta mitt namn är
Salminen, Runar — får jag lov att skratta.
Men i alla fall
nog måste du hålla med mig att den är
på ett förbannat fint sätt
bara är.
På ett välsignat sätt.

Bruna Maria kackar mjukt,
så kärlig,
för sin gudingsprins.
Han svarar,
han ropar A och O.
Höjer sig hög och härlig.

Bruna Maria kackar mjukt,
så kärligt.
Till glödande gräddbröst
hon umbraskålen bjuder.
Ruskar på sig sen,
ordnar klänningen,
Stänker fladansvin i solen.
Båda flyger sen en tur
runt landen.
Fäller sen igen
med brusande bröst
under vanda stranden.

Småföretagare, en fiskande småskrake

Nicka sig fram, mygla litet bland skrävlet,
hugga bytet innan grannen hinner,
hålla fast med sågtandade näbbet,
nicka sig fram igen,
akta sig för örnen
och även för stora havet,
nicka sig fram längs stränderna,
mygla litet på småskuret vis
bland skrävlet.

Flyga upp i lutherska holken sen
och tråda så tallen skakar.

Flyga ut sen, skita på kulturåkern
så den får sitt.

Som fiskande småskrake nicka sig fram
längs småskuren strand.

Fiska i skrävlet, mygla litet.

Sådär till husbehov bara.

Fjärden bjuder dyningsbarmen
att gunga
fram till skåran.

Morgonbrisen krusar loja vågen,
fångar tobakslåskan.

Lä om udden ankrar brudgumslöggen,
Ålandsviligt.

Kvicka gubben famnas av hästskoborgen,
truten gäcker vanda hällen.

Sværtgubben
kommer kända stråket, fäller sig.

Brånadsblind dör han.

Kvicka gubben bärgarglad smeker
mullig fågelbuk.

Känner vant hur fet den är,
blir fågelsoppa sen,
Ålandsvilig.

Kulturellt

I stort sett kan man säga
att kulturklimatet här är kärvt
Ålands abborre är hård att fjälla
och inte sörjer jag
stort över detta.

Guding är seg,
inte lätt att få mor.
Så är det med skärguding,
vill helst
puttra i egen sky
och om han alls blir mor
tar det i alla fall tid
innan kannibal
får njuta rap.

Lysmasken i stubben
försöker spå väder, putsar sin lykta,
gör alla glasen rena
utifall det blir becksvart i natt.

Knipgubben provflyger redan,
tränar sin silverpipa för klarhetens
och stillhetens frostmorgon.

Nåja, inte kan man fordra så mycket
av ruten alstubbes mask.
Duktig är han som putsar lyktan,
håller glasen klara.
Utifall det blir becksvart.

I natt drömde
att bedövande varma högsommardagen
fäktargubbarna klöverrusiga
glömde att skövla luft
för att svärma.
Bolmande gav dom sig
iväg
för rusig svärm arflykt med sin
drottning, stolleflykt.
Klasade sig sen i biologilärarens
skorsten
kring sin drottning
väntande morgonkaffe
förhoppningsfulla.

Nu svär kornblixten nattens svaveleder
som ingen hör.
Tystnaden hör
den dövstumme predika i augustinatten,
vinden famlar blindbock,
stupar horisont och förblir borta.
Drömmens gåta ligger kvar,
månen seglar.

Tidig morgon

Så vördnadsvärd stod
byns mäktiga ålderman,
stod på tun.

Vi alla små på låga allfarvägen i dal
såg hur vördnadsvärd
stod på tun.

Som en gamla testamentets patriark
så svart stod han mot skyn.

Storbonde står på tun
och pissar sitt morgonpiss.
Planerar för dagen.

Det är ju klart
att då vågmästaren
pålar för väg över småbondkungtomt
och säger helt kort:
Huset och brunn måste bort,
här ska gå motorväg,
då måste han kråma sig
spänna bröst strutta tupp
annars lever han ej länge.

Snickarglädje

Byns vackraste och bästa räfsa
skall födas i dag.
Jag mäktar nu,
jag har ju fantasiskapat dig redan,
tänkt ut dina linjer
vet också för vems hand.
Och ett hjärta skall bli snidat
solvänt
sidenlent skaft trävackert.
Och räfskärlets ländbågelinje har
jag tänkt mig varm för.
Ändamålsenlig och ändå vacker.
Likt fågelvingens solräfsa
skall du smeka åkerlindans och
lövängens skatter,
dela gräset fingermjukt
för glädje som varar.

(Ur en awikares drömbok)

Någon sällsynt gång, när mina händers kupor smekar vacker träbits kurva, förunnas mig utstrålningen av materiens själ. Låter mig ana en kort stund, känna samhörighetslycka, En sådan dag känner jag mig besatt, skapelsefångad. Strandens sten i kupad hand lever och andas, återför mig till barndomslycka. Jag går vidare, lägger mig på knä, smeker trädroten jordgrepp. Följer till stammen, min kupade hand följer trädets hud så högt jag når. Ser, upp genom grenverket, hur allt solbjuder.

Och fågelsången följer denna vidunderliga dag, smeker, ligger i min handkupas bo.

Du varsamma dag, din fågel ligger i min handkupa utan att känna sig fångad

Utan rädsla

Du varsamma dag, dina skapelsekupor låter mina öronsnäckor höra blodomloppet. Vibrerande jordnära, men ändå skapelsehögt, vilar jag

Vet dock vida havet. Bröst mot bröst, sältamöte, hjärtat bankar, brodermöter dyningsvåg

Havsörnens svarta kors dock mot ljusa skyn

Broderfrämling, lycklig stund. Vackra måsen ruvar lugnti redet. Jag till stranden hör.

Varför hittar jag aldrig de rätta orden
Jag menar för att trösta den skygga fågeln
Varför lyfter jag bössan.

Du skall hålla kväljningarna
tillbaka,
måla så vackert du kan
så fågeln
förtroendefullt simmar in
i döden.
Se hur skapelseundret med
blodkvällande näbb flyter
på vattnet.
Du skall lära dig se på detta utan
att kväljas.

Jag är så rädd
att min sommarpojke
skall lära sina flickor bära hjärtat
på dallrande spö,
komma in i rummen likt honom själv
med hjärtat först.
Det finns så många rövare.
Ja, det finns, sägs det, så många
rövare, obotfärdiga.

Jag hoppas ändå att han
gör det, lär dem
det onyttigas fina nyttighet.
Sen blir,
sen blir det alltid nån råd.

Allsången i fjärran

Vi seglade ut
gungade våg till skären
ankrade våra lockfåglar så bra i lä
under vackra udden
min sommarpojck och jag.
Sen bjöd jag honom sitta i hästskoborg,
sitta i skålen med mig.
Jag sade
nu min sommarpojck
skall du få se solgång i skären.
Höra allsången stiga och sjunka i fjärran
och guding som ropar och manar.
Sen fällde guding glödande gräddbröst
brånadsblind i vettarna våra
och min gamla bössa talade död.
Jag såg hur blek du blev där
du satt vid min sida i skål och såg.
Jag sade: nu har du sett detta
men många måste se det svåraste
se människor dö,
det är därborta där allsången stiger
och sjunker i fjärran.

Jag säger dig gosse
när du kommer vägen fram
och ser en skalgubbe ryggvänd
stanna upp
vänd honom på rätt köl lyft
hatten av och önska honom lycklig resa.
Hinner ej stanna upp säger du.
Har för brått.
Ja, säger jag, du har rätt, du har för brått.
Därför har du tid att hjälpa
ryggvänd skalgubbe.
Det ligger inga pengar i det men gör
det ändå, låt det bli en god vana.
som kan sprida sig.
Glöm inte att ödmjukt ta av dig hatten
om du är barhuvad gör då honnör för vandringsman
önska lycklig resa
som en god vana.
Med tiden lär du dig det största,
att känna medkänsla med allt skapat.

Rank och vacker är du
min fantasiflicka.
Hur glad och god
och hur mjuka händer
att trösta.

Vad jag vore glad om
jag fick vila
vid godhetens källåder,
fälla taggarna i solgången,
vila ut.

Stilla är sommarnatten,
anar jorden,
varsamt m ullens.
Vad aningslyssnar nu?
Mullen bidar,
brudgum ligger jord.
Så stilla faller sommar-
daggen.
Daggkåpan dricker nu.

Varför skall jag tänka så mycket,
oroa mig.
Jag vet ju ändå
att en gång
får tankarna vila,
somna in
på varma berget,
i lä för nordan.
Somna in fågeltrött,
med näbbet under vingen.
Klarhetens dag,
vila ut.